

Idén, a Pannon Filharmonikusok mindig mosolygós ukrán származású brácsása, Murin Jarosláv (képünkön) kapta a két közönségdíjból az egyiket. Nem számított rá, igazi meglepetés volt, de nagyon örül neki, és ha lehetne, ő zenészként a pécsi közönségnek adna hasonló elismerést.

A zenész egy ukrán nagyvárosban, Lvovban született, édesanyja muzikalitását örökölte, ezért már az általános iskolában a hangszeres játékkal, a mandolinnal próbálkozott, olyan sikerrel, hogy tanára felfigyelt rá és javasolta tanuljon zenét, mert még viheti valamire ezen a területen.

- Mindig a zenei pályára készült?
- Nem, egészen fiatalon úgy gondoltam állatorvos leszek, ami természetes, hiszen mindenkinek vannak álmái, ki mozdonyvezető, ki úrhajós szeretne hatévesen lenni, én pedig gyógyítani szerettem volna az állatokat.
- Ennek egy mandolinfutam vetett véget.

- Amatőrként az iskolában próbálkoztam a hangszerrel, nem is teljesen sikertelenül, hiszen felfigyelt rám az iskola idős zenetanára, aki azt javasolta, hogy kezdjek el inkább hegedűn tanulni. Megfogadtam a tanácsát, ám hetedikes koromban a brácsára váltottam, mivel ez a hangszer volt az, amely a lelkemmel együtt rezonált, muzsikált és szólt. Rögtön tudtam, hogy a brácsa és én elválaszthatatlanok leszünk egymástól. Ezt követően egy zeneiskolai periódus következett, amely 11 évig tartott. Ukrajnában a zenei általános és középiskola ilyen sokáig tart, ezt követően lehet zeneakadémiára felvételizni, melyet sikeresen megtettem, így még öt évig jártam szintén Lvovban a zeneakadémiára, 1982-ben végeztem.

- Hogyan kell elképzelnünk az Ön szülővárosát?

- Lviv (ukránul) igazi európai nagyváros, mintegy 800 000 lakója van, ősi történelme, építészeti emlékei, operaháza és székesegyházai vannak és Pécshez hasonlóan dimbes-dombos területen fekszik. Nem messze, mintegy 80 kilométerre található a lengyel határtól, itt jegyzem meg édesanyám lengyel származású. Zeneileg is nagyhatalom a település, mivel három szimfonikus zenekar is működik ott. Szóval egy izgalmas, nyüzsgő, a történelmére büszke és szép város Lviv.

- Volt egy másik érdeme is a városnak, itt találta meg a párját is, ha jól tudom?

- Még az akadémia alatt ismerkedtünk meg és össze is házasodtunk, a feleségem hegedűs, tehát ő is vonós hangszeren játszik, ráadásul kárpátaljai, ungvári magyar lány. Így lett a család nemzetközi. Még szintén az akadémiai

tanulmányaink alatt született meg a fiúnk, Roman. Csodálatos évek voltak azok is, hiszen több zenei versenyen szerepeltem sikerrel, egy ízben országos brácsaversenyen értem el második helyezést. Később a Lvovi Szimfonikus Zenekarban szólamvezetőként dolgoztam, de megoldatlan lakáshelyzetünk továbbvitt bennünket, éppen a feleségem szülőhelyére, Ungvárra. Ott a helyi kamarazenekarban helyezkedtem el, a későbbiekben ennek az együttesnek a vezetője is lettem. Aztán a Szovjetunió felbomlásával egyidőben jöttek a problémák, egyre nehezebb volt megélni a muzsikálásból, volt, hogy fizetést sem kaptam. Családos emberként ez a helyzet nem volt elfogadható, így körülnéztem, hogy hol lehetne biztosabb megélhetést találni. Először lengyelországi munkalehetőséget próbáltam keresni, ahogy már említettem anyai ágon van ott rokonság, de ez nem sikerült. Zenész ismerősök hívták fel a figyelmemet arra, hogy Debrecenben keresnek brácsást, azonnal jelentkeztem, és a próbajáték után sikerült is munkát kapnunk a feleségemmel együtt a Debreceni Filharmonikusok Zenekaránál. Öt évig dolgoztunk és éltünk abban a városban, egészen 1998-ig.

- Ezután következett Pécs, miért váltottak?
- Nem terveztük ezt a lépést, tulajdonképpen a véletlen hozta így. Egyszer vendégszerepeltem Pécsen, Hans Richter dirigált egy brácsa darabot, és ekkor megláttam a várost, amely azonnal megfogott, a mai napig sem tudom mivel, talán a levegőjével, vagy a látványával, mindenesetre rabul ejtett egy pillanat alatt. Olyan, mint szülővárosom Lviv, hegyes-dombos vidék, nekem ez sokkal jobban tetszett, mint Debrecen, bár annak a településnek is van varázsa, de nálam ezt Pécs

felülírta. A „csillagok állása” is kedvező volt, mivel pozitívan fogadták a megkeresésünket és azóta, vagyis 1998. ősze óta Pécsett, a Pannon Filharmonikusoknál dolgozunk a feleségemmel együtt. Nem merem elkiabálni, de mindketten úgy érezzük, hogy révbe értünk és nem kívánunk innen továbbmenni.

- Most ideálisak a próba és a koncert körülmények is, egyetért ezzel?
- Szinte azt mondhatnánk, hogy álomszerű a történet. Magyarországon ilyen kedvező körülmények között talán csak Budapesten lehetnek a zenekarok, vidéken biztosan nem, nemrég jártunk éppen Debrecenben a Bartók Teremben, amely bizony szomorú képet mutat, amióta eljöttünk onnan, (15 éve) nem nagyon történhetett semmiféle felújítás ott.
- Visszatérve a közönségdíjra, Ön igazán népszerű a pécsi zenebarátok között!
- Nem számítottam erre az elismerésre, hiszen a nyelvi nehézségek miatt kevésbé vagyok kommunikatív. Bár a zene nyelve talán ezt a kis problémát áthidalja. Ha a közönség figyel, márpedig az itteni ezt teszi a koncerteken, akkor láthatja, hogy én örömmel zenélek, nekem ez nem csak munka, hanem önkifejezés és boldogság is egyben.
- Fér még valami az életébe a családon és a zenén kívül?
- Bármilyen meglepő, de kutyákkal foglalkozunk, meglehetősen aktívan, hiszen tenyésztők vagyunk. Francia bulldog kennelünk van otthon Pogányban és ez a tevékenység is teljesen sikeres, hiszen most már világszerte ismerik az itt

tenyésztett kutyákat, Magyarországon a legelismertebb francia bulldog tenyészet itt található, nálunk. A másik nagy álmom, hogy kertészkedhessek, ha ez is megvalósul, akkor nem nagyon lesz szabadidőm, de örömmel tölt el ez a három dolog, amit csinálok.

- A fiuk oboista, akivel a Pécsi Szimfonieta együttesében játszik, felmerül a kérdés milyen a viszonya az ifjúsággal, tanít valahol?
- A Pécsi Művészeti Gimnázium és Szakközépiskola növendékeit tanítom brácsázni és egy vonószekart is dirigálok, amellyel nemsokára országos versenyre utazunk Budapestre. Nagyon szeretek velük foglalkozni, mivel tehetséges, kreatív fiatalok járnak ebbe az iskolába. Más hozadéka is van annak, hogy köztük vagyok, a magyar nyelvtudásomat csiszolom, mivel bármilyen meglepő, ők sokkal nyitottabbak és segítőkészebbek ebben, mint sok felnőtt.
- Mit rejtett a közönségdíj csomagja?
- Egy harkányi kétnapos termálszállodai vendéglátást két személyre, a Corso Hotel éttermében egy kétszemélyes ebédmeghívást, és ha jól emlékszem még vásárlási utalványt is kaptam. A feleségemmel fogjuk ezeket a szép ajándékokat felhasználni.

Köszönöm a pécsi közönségnek, hogy így értékelik a munkámat, nagyon hálás vagyok nekik! Itt kell megjegyeznem, hogy bár jártam a világban többfelé, azért az itteni közönség az más, különleges. Igényes és szigorú, de nagyon kedves is egyben. Azonban nem tűri az alibi játékot, elvárja, hogy szívét-lelkét beleadja a művész a produkcióba. Számomra ettől

még értékesebb ez a díj.